

HA ELBÍR MÉG AZ ÁG

Néha úgy szeretnék
kibújni a cipőből, zokniból,
kicsit mászkálni a májusi fűben,
mezítláb fára mászni,
ahogy a gyerekeim felháltak
a parkban a mászható fára,
s magasan szeretnék ágat keresni,
s elücsörögni a lombok között,
nem törődni szúnyoggal, karcolással,
csak hallgatni a bogarakat, a szél zúgását,
ahogy a gyerekeim, nézelődni odafenn,
a pókot, ahogy bepólyál valamit,
nézni, milyen aprócska odalenn mindenki,
érezni, ahogy a szél elringatja a fákat,
majd feltápszkodni a törzs mellett,
s megkapaszzkodni a lábujjammal is,
kissé rogyasztott térddel rugózni,
karomat előrenyújtva,
mint úszóedzésen a rajtkőről elugrani,
felfeküdni a levegőre,
kitárt karjaimmal siklani, míg tart a lendület,
majd evezőlapátforma tenyérrel
ütemesen verdesve cikázni fönny,
lombok és ágak között,
tiszta íven repülni,
belefeküdni a felhajtóerő nyomatékába,
gyors kanyarokkal fordulni,
érezni, ahogy csapásonként változik
– amint mozdítom a tenyerem dőlésszögét –
bőrömmön a levegőáramlás iránya,
érezni az ágak labirintusát,
érezni a ritmusát a fáknak,
és csak feljebb és feljebb repülni,

hunyorogva áttörni a levelek hasítékán,
és suhanni céltalan, csak úgy,
hogy ne csiklandozza a hasam
a fák lombjának legmagasabbra nyúló
halványzöld ujjbegye.

Néha úgy szeretnék repülni,
mint a vándormadarak,
ha eljött az idő, elindulni,
érezni, merre, meddig,
átszállni sivatagok, hegyek felett,
érezni, ha odaértem,
s úgy szeretnék leszállni,
olyan méltósággal és sután,
mint egy nagytestű vízimadár,
mezítelen talppal a tóra érkezve siklani csak,
amíg lefékez a hűvös, sűrű víz,
s bele nem csobbanok egészen a tó közepén,
s lassan kiúszni, ráérős, elnyújtott mozdulatokkal,
nézni a hullámokban fodrozódó eget, a parti fákat,
s hagyni, hogy a fulladás elől a vállamra másszon
egy kétségbeesett katicabogár,
mire megunom a ringást a vízben,
beborul az ég, esni kezd, futó zápor,
mire kimászok az iszaptól, nádból,
késő délután lesz, s csatakosan,
mezítláb kóborolhatok a szűrős köveken,
nyakamról ledörzsölhetetlen iszapszaggal,
már erőst sötétedik, mire végre hazatalálok.

A KÖNYV ILLATA

Az új könyv lapjait felütve
elég beleszippantani,
feltolul a parfüm fejillata:
enyv, papír és festék.

Ha sorról sorra haladunk,
a füves, mohás jelleg mögül
előszivárog a karakteres szívillet:
csalán, bazsalikom és bőr?

Olvasás közben megérintenek
a lapokból áradó krémes, édes jegyek.
Feltárul a könyv zöld illata:
a szegfűszeg és a keserűmandula.

A szerves oldószerek elillannak,
lassan minden elvegyül, illat és szó.
Ami csak órák múlva mutatkozik meg,
az alapillat, akár napokig veled marad.